

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 „ — „
Negyed évre 50 „
Egyes szám ára 10 „

Hirdetések 10 krral számítatnak petisoronként.

MULATTATÓ · MINDENT FELÖLELŐ LAP
A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.

Megjelen minden hó 1. és 15-én.

Felelős szerkesztő:

IKLÓDY GYÖZŐ.

Kiadja egy társulat.

SZERKESZTŐ

és

KIADÓHIVATAL,

hova a lap szellemi része és az előfizetési összeg bektüendő:
EGER, szervita-utca 393. szám.

A harang öntés.

— Szatira. —

(Vége.)

Kár, hogy ugy nyakára hágtak
S most már épen nincs nyoma.
Hol volt, milyen volt és benne
Mennyi paszuly s répa terme:
Arról én részletesen
Más izben értekezem.

Mintán első szüleink
A szép paradicsomból
Ugy kikaptak, — gyermekeik
Látták tapasztalatból,
Hogy nekik a házas élet
Hasznot hajt és nagy kényelmet,
Első összekötetés
Igy lön a haszonlesés.

Nem láttatok e világon
Kötelet vastagabbat,
Hajókötél ahhoz képest
Csak hitvány cérna madzag,
Mint a mi'lyent társaiknak
Az önző emberek fonnak
S minőt nyakukra vetnek
Sokszor egész népeknek.

A kötél mint nyakravaló
Konstantinápolyból jött
Török civilisatio.
Még most is sok ember köt
Kötelet a más nyakára,
Ki maga érdemes rája.
De bocsánatot kérek,
Tárgyamra visszatérek.

Mint hogy tehát már mi nekiünk
A kötél kezünkben van,
Jele annak, hogy elérünk
A haranghoz is nyomban.
Lám e harangot hangjéért
Becsülik magas rangjéért,
Az emberhez ez okból
Igen nagyon hasonló.

Az a harang nem is sejtí,
Hogy jött oly magas polczra;
Pedig szülőhelye neki
Volt a sötét föld gyomra.
Igy jut ember, ki volt porba
Sokszor szörnyű magas pontra,
De ott megfelejtkezik.
Hogy ő honnan érkezik.

Minél fentebb lóg a harang,
Annál hangosabban recseg,
Miként az ugorka fára
Felkapott kis emberek.
S mennél jobban hetvenkednek
Ily kis urak felettetek,
Ti annál alásabban
Hajoltok meg a porban.

A szépen szóló harangot
Hallgatjátok örömet,
Mint a cifra szónoklatot
Legyen az bármily üres;

Az esteli harangozást
Szeretitek, mert ad nyugvást,
És a déli harangszó
Tudjuk mily vigasztaló.

Higgyétek el a harangnak
Hasznosságban nincs párja,
Ha rossz napjaitok vannak
S sziveteket bú járja,
Nyertek tőle vidámságot,
Illő hát hogy a harangot
Ne csak meghallgassátok,
Önteni is tudjátok.

És ime most igaz lelki
Örömmel veszem észre,
Hogy képességgel bírtok ti
Már a harang öntésre.
Szemeitekből olvasom:
Hogy meggyőzött szónoklatom
S ha már elérve a cél,
Jó pap tovább nem beszél.

Azonban én hálálkozást
Nem kívánok mind ezért,
Nem óhajtok magasztalást,
Dicsőséget vagy babért.
Elég ha a lelkem örül,
Azért halántékom körül
Koszorút ne fűzzetek,
Én jót csak ingyen teszek.

S kérlek szépen a világot
Se csináljatok éjjel
Ablakomnál fátylaszenét
Éljenező beszéddel;
Mert én csendes ember vagyok,
Szerénységim igen nagyok,
Ez az én fő erényem
Megmentatja beszédem.

Mint a munkás méh bogárka,
Mely holtával mézet ad,
Vagy mint világoló lámpa,
Mely emészti önmagát
Javatokért fáradozom,
Ez legdicsőbb feladatomban.
Szennyes önzésnek férge
Bölcs lelkébe nem fér be.

Lemondok az egész világot
Hála hódolatiról,
Nem kell nekem sem pálma ág,
Sem pantheon, sem szobor.
A jót teszem önmagáért,
Lelkem édes nyugalmaért.
Istené a talentom
Nem emberi tulajdon.

Elég nekem azon tiszta
S megnyugtató öntudat,
Hogy nektek a boldogságra
Megcsináltam az utat.
Oly finomul vezettelek,
Hogy egyik-egyik köztetek
Alig vehette észre
Mint jött harang öntésre.

Pérk.

S mert továbbá a kés s villa
Meg a kis és nagy kanál
Egyedüli hivatása
Hogy a gyomornak szolgál.
Igy a gyomor a világnál
Régibb idő óta fenáll,
S van köztük szoros viszony,
Mindjárt meg is mutatom.

A világ s gyomor egymással
Ellentétet képeznek,
Mert a világ szülőtti mind
Fel az ég felé törnek.
Míg a gyomornak örvénye
Mindent lenyel fenekére;
A világ felül lyukas,
Gyomor alul mint a kas.

Tudjuk, hogy a világ csupán
Szellem után sovároq,
A gyomor anyagot kíván
S ha nem kap akkor morog.
Sok ember van, ki gyomráért
Feldőz na egy világrészt,
De a világ kedvéért
Nem áldozná semmijét.

Némelyeknek egész világ
Szűk, oly felfuvalkodott,
Másiknak gyomra olyan tág,
Elnyelne egy világot.
Másokért, kik pu'fra nyelnek,
Az öreg harang fizet meg.
Azért kell hogy öntsének
Harangot a művészek.

Lám! hűveim! e szónoki
Széken ha nem én állnék,
Hanem afféle köznapi
Törpe szellem nyomorék,
Könnyen jutna más eszébe
És tárgyától messze térne
S ott kezdené, hol Ádám
Átkelt a nagy galyibán.

Vagy leírná fokonkénti
Fejlődését a földnek,
A hegyeknek magasságát,
Mélységét a tengernek.
Rajzolná a földrészeket
És a vándorló népeket,
De ez oly csekély dolog
Mit nélkülüm is tudtok.

Fontosabb az, hogy kötéllel
Kell húzni a harangot,
Tehát, hogy kellő tökélylyel
Megérthessük a dolgot
A kötélről kell beszélmem
S szép fordulattal áttérnem
Eredeti tárgyamra,
Tudn' illik a harangra.

A legelső ember párnak
Paradicsom volt laka,

Szemben velük.

„Minden ország támasza s talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész Róma ledül s rabigába görnyed.“

Zsidó, mahomedán, református szigorún alkalmazza magát morális törvényeihez, de a keresztény hagyja magát mindenkitől sodortatni; megtámadja önpapjait s nem elveiket, hanem az egyént tekinti vezéreül.

A zsidóság felülkerekedik talmudjával s kimondja, hogy: az egész világ a tied, a gojnak nincs semmije. Megöli a katekizmust, melyben a „szeresd felebarátodat, mint tenned magadat“ a jelenlegi materialis társadalmi törekvésekkel szemben, — hogy úgy mondjuk, koldulásra vezető mottója foglaltatik, holott ez a lángoszlopa a kereszténynek bölcsőtől sirjáig.

Hiába fut a szegény keresztény és magyar temploma oltáraihoz, ha az uzsorásnál mint Silok feni a kését az uzsora, mely a szegénynek, a tönkre menő magyarnak tetszése szerint vágja ki husából követelését.

Számüzött férfiak, golyókkal átszaggatott keblek s bitófára feszített martyreik parkodtak, s lenézett s gunytárgynak kitétek iparkodnak egy eszményi alkotmányos Magyarországot teremteni. Athen aranykorának férfiai döntöttek le, hagyva magok után költeményeket törvényalkotásaikban, hogy Hunnia ne legyen földi ország, hanem népek geniusza, melynek szerető kebelén a „Mi Atyánk“ eszméje megtetesüljön.

A sohaj és jajok fellegei beborítják kedélyünket, nem tudva, hova fejlődend a serdülni kezdő gyermek, mely alkotmányának keresztelve van, nem ölendik-e meg azon nyavalyák, melyet korábbi szülői birtanak, mint a vallástalanság, erkölestelenség, uzsora s más ilyenén ingredienciák.

Félünk szerte nézni! félünk magunk lábán járni, félünk azon concerthez csatlakozni, mely az első világrész általános mozgalmá, s mely az európai népek keblében rejlik.

Ideákkal ábrándozunk köztük, de önszunyadásunk mindig tart.

Magyarország elárulva nincs, de eladva igen; el élősi fajoknak és el az erkölestelen vallástalanságnak. Anyag és erkölcs veszte áll itt fen.

Alkotmányos törvényeink kitünőek, de mondjuk ki, nagyrészt papiroson.

Nézzük administratióját, mely ide s

tova magánérdek hajhászata s kegyelem tápintézet leend.

Jaj neked ezred éves fa, örlik gyökereid a férgek!

Tisztelet az egyes alakoknak, kik e téren buzgólkodnak, de a többi s nagy részt, mily qualificálatlan, mily hivatás nélküli, mily kasza-kapa kerülő hadsereg, mily szájhős, mily cimborá!

Nem szaporodnak gyümölcsfaik, szőlők alján nem lát szemünk kivágott korhatag törzsöket. Mintegy § a határ. Nincsenek bizodalmas öregek, kik csemetét ültessenek; ők is megvannak ijedve, itt lesz a sir... Kényszermunka a kapanyél, nem Isten áldása biztató reménye. Majd beszüretel az uzsora és a — zsidó. Váltó lejárat kezd lenni a földbirtokos magyar hon; lévén neki fixuma az Isten áldása.

Diszruhás, aranyos urak vezetnek rongyos szűrbe burkolt siró paraszt gyermeket és mathesisről beszélnek az a, e, i, o, u-t sem tudó gyermekkel. Nem így vagyunk-e? Majd mikorra megtanul olvasni, elolvashatja azon birói végzést, mely szegény ősapja századon keresztül munkált 7 csatornás szőlőjét az uzsorás zsidó kezébe — kivégezi.

Nagyméltóságú urak, ne türjünk keblünkben anyagilag corumpált és erkölestelen népfajt, hanem igen egy Isten áldásába bizó, tiszta erkölccsel bíró magyar népet. Meg kell szüntetni a magyar nemzet testén levő kútegeket. Hol?

Azt jól tudják!!

S hidjék el, hogy ha a magyar nép Isten áldása bizalmával szántja atyái sirhantjából sarjadzó természet s nemzetiség és ősi erkölce bizonyos emancipationális iránytól megóvatik: biztosabb s gazdagabb adóatappal birand Anglia s Amerikánál.

2 x 2 = 4.

Böhmische-Talkedl.

Hittem akkor, midőn a sugarban Holdas estén vallomást tevét; Bár egy titkos érzet súgta nékem: Megválasztja mindest majd a tél.

Én reméltem... ámde jött a farsang,
Tiszti bál volt... én ott nem
valék;

Nem valék, mert az oldalbordámon

Nem zörgött kard, — csupán pangánét.

Bőholtak a hadnagy urak bőven,
S feledtél mint azt a szép hazát,
A hol most a petárda mint átok
Hányja fel a zsidók hajlakát.

A petárda korszakában, hűtlen,
Ennél rajtad nagyobb baj esett...
Avagy tehát a sötét fülkében
Mért ringázod azt a — kis csehét?!

Bajonet Bertalan.

Harschl Pücznöz levele az orthodox Iczighez.

Khedves Iczig chawerlében¹!

Hallotthad-e a majsze², mi thürtinte a moltkor az orthodox khile³? Hat meghodni akhart az orthodox balbathem⁴, hogy az ü rebeleben⁵ chochem⁶-e? Összejütthek mind a khereskedük, pályinkha ronthó, spiritusz fűzők von nadragulya, liszt kheverük fürisz khorpaval, khenyir,

1. pajtás. — 2. eset. — 3. község. — 4. községi tagok. — 5. rabbi. — 6. okos.

Tárca.

Kari és Mari.

— Vig beszély. —

Irta: Don Vigole.

I.

Átölelve tartották egymást; Mari kedvese vállára hajtá fejecskéjét s keservesen zokogott, — Kari az ég felé fordítá arcát és szeméit s iszonyuan böggött, nem éppen mint valami böggő, hanem csak mint reggel felé az ittas és félig álmos cigány kezében a klarinét.

— Karim! édes Karim!

— Marim!

— Ne menj el édesem!

— El kell távozznom, de visszajövök; le kell tennem a jegyzői vizsgát, s ha oklevelet nyertem, boldogok leszünk.

— Karim! lellem Karcsikám!

— Marim! egyetlen Marcókám!

— Meddig leszesz oda?

— Hát bizony nem tudom, mert egy gazdag nagybátyámat is szeretném meglátogatni. De három hétnél semmi esetre sem maradok tovább.

— Karim!

— Marim!

— Félek...

— Mitől angyalom? ... csak mondd ki bátran.

— Félek, hogy valami szép leány...

— Esküszöm! ... hogy...

— Ne esküdjél! Az előtt is mindig esküdöttél, mégis vasvillával kergetett meg Bordás Gyurka, mikor a feleségénél voltál.

— Mondottam már, hogy ne adj hi-

telt a pletykának; — egy szó sem igaz az egészből.

— Nem igaz? hát a ruhádat akkor miért hagytad ott?...

— Csináltatni, mert elszakadt... hanem Mari én megyek!

— Oh, csak néhány pereig maradj még; én úgy sem hiszek semmit, de látod azok a rozsz nyelvek...

— Isten veled, ha még késem, lemaradok a vonatról.

— Karim!

— No?

— Ugy-e nem haragszol?

— Nem, lellem!... de az Istenért Mari, ne bögj háj, mert engem ugyse! én kontrázni fogok, s a különös zenére mit fognak a szomszédok mondani ha meghallják?

— De mikor úgy fáj a szívem.

— Megyek, Marim!

— Karim! Karcsikám!

— Pá angyalom! A kocsis nagyon türelmetlenkedik.

Még egy csók, még egy ölelés és elváltak. Mari zokogva, Kari könyezve.

Végre a kocsis lovai közé vágott s a kocsit elrobogott.

A dombon újra bucsut intének kendőikkel, azután eltűntek egymás szeméi elől...

II.

Épen az ablaknál ült Mari és gondolkozott szeretett Karcsikájáról, midőn kopogtattak.

— Szabad! lehet! tessék! kiáltá örömben Mari, mert a kézzel-lábbal való, nem épen szerény kopogtatásról fölismerte Kariját.

Csakugyan Kari volt.

Nagy fene téli farkasbundában — mert tél volt, — melyből feje alig látszott ki, ragyogó szemekkel rontott be Kari, s még az üdvözlést is elfeledve egyenesen Mari nyakába borult.

— Juj! — sikoltá ez — hisz csupa hó vagy!

— Igaz! — viszonzá Kari egy kicsit meghökkenve, — de hát vessük le... így... no most hadd nyáljam le szájacskádról a mézet.

Cipp-cupp!

— Repete!...

— Hát van-e diploma?

— Megbuktam!

— Jézusom!

— De van helyette más! — kiáltá fénylő arccal Kari.

— Ugyan mi?

— Hát felfordult a nagybácsi...

— S örököltél?

— Hatvanezer forintot!

Cipp-cupp (Triplán).

— Egy hét mulva esküszünk.

— Megkaptad-e a pénzt?

— Itt van a zsebemben...

— Jaj! nem vesztetted-e el?

— Dehogy, — felel Kari, s elkezdti keresni a pénzt... de mindinkább sápadt arca... a pénz elveszett.

— Lásd bolond! aztán még azt kívánod, hogy ily maflához menjek férjhez... soha!

— De édes Marim!

— Soha! A ki még annyi pénzt sem tud jól megőrizni, az a feleségét sem fogja tudni megbecsülni.

— Hisz egy hólyagba tettem...

schnójder, bocskor, süster, trümpcsináó is hamis khartya jatszó, lóschenthót⁷ ordító; — cshontszedű, fűtülű, oszt megkérdeztek a rebelében szabad-e a tempelbe magyarul verkhindigen⁸. Chochme gedoj⁹ akharta a rebelében hamar mothatni s megmondtha: szabad! Váj geschrien! Wie hászt szabad? mondtha a sok paff balbathem. Nü! lett ebből olyan gerüder¹⁰, geschrei, gelarme, hogy ohrn ün maul isz mir offen geblieben. Nü Iczig, hallotthad-e in dein lébtóg ezirt gerüder cshinálni? De üzmüsztt cshinálthak gerüder, mer vót egy balszechel¹¹, ki a majsze szípen „megschwarzolt“ s a verkhindigung magyarul lett!

Sok szonem¹² lett ezirt a khilebe a rebelében ellen. Ü nekhí fajt nagyon, hogy így elronthott maghának a schem¹³ meg khoved¹⁴, de hióba, megthürthinte. Weácharkach¹⁵ khüllett nekhí spekhüliren a dolog jó csinálni. Ü neboch¹⁶ a chamor rost¹⁷ thürte rajta jom volajle¹⁸.

Magáhó hittha thehát a sok sok sür cigires hajú, hosszú frakkhos, gürbe csizma sarkhu, sabbesz vejomtov¹⁹ fisületlen hajú bocherem²⁰; khirdzte thülük egy écze²¹, de ük nem thódtak. Af anmóhl fülkhelt a rebelében móle szimche²² mondtha: „Thódok mar volamit! Majd sábeszkhó in mondok egy drosche²³. A balbathemnek lesz nagy szimche²⁴ — de nekhüm lesz khoved. Aj weh! nagy chiszorsz²⁵ van nekhüm. Nem vagyok maged²⁶, majd inkhabb megírom.“

Gondhuld meg chawerleben, milyen hilelsz²⁷-gedüld volt a rebelében; — annyi sokhat megírta, hogy még Pojlenbe is juthott a rokhon úkrüknek. Nagyon sokhat irt a chamor, még azez-pónem²⁸ is volt. Ha azt írta hogy a haladó khóser bor mind nészech²⁹. Milyen schle-mazel³⁰ akhar a bornak csinálni! Azt gondolja, hogy ü most chochme csinál,

7. nyelv. — 8. hirdetés. — 9. bölcsesség. — 10. zaj. — 11. eszes. — 12. ellenség. — 13. hírnév. — 14. tisztelt. — 15. azútán. — 16. szegény. — 17. számár fej. — 18. éjjel-nappal. — 19. szombat és ünnep. — 20. talmud tanuló. — 21. tanács. — 22. öröm. — 23. hitszónoklat. — 24. öröm. — 25. hiba. — 26. szónok. — 27. hitel kitarás. — 28. szemtelen. — 29. törvény ellenes. — 30. szerencsétlenség.

— Úrfi! — szól a kocsis belépve — a dohányzacskója . . .

— Megvan Mari! Megvan! — kiált Kari s kiragadja a kocsis kezéből az értéktelennek látszó tárgyat.

— No lásd, édes Karim! most ez könnyen elveszhetett volna; de hogy is jutott eszedbe . . . dohányzacskóba győmozni azt a sok pénzt?

— Hát hova tettem volna? Olyan nagy bugyellárist sehóse kaptam, melybe ez belefért volna, zsebembe pedig csak nem tettem, hát ebbe préseltém la!

— Úrfi! — szól a kocsis, epedő pilantásokat hajigálva a dú tartalmu zacskóra, — elmehetek?

— Fogja barátom e százast . . . vagyis ötvenest . . . akarom mondani tizest borralalónak.

— Kari! e pazarlást meg nem engedhetem!

— Istennek ajánlom! — hebegé a kocsis és bevágva maga után az ajtót, el-sietett, nehogy vissza találják tőle venni a gazdag borralalót.

III.

Két hét múlva ismét együtt találjuk Karit és Marit; még pedig csinosan butorozott szobában egymás mellett, mint férj és feleség.

— Végre enyém vagy, drága kedves kis galambom!

— Ühüm!

— Mi lelt? Mi bajod édesem? Unatkozol?

— Unatkozom, mert kiállhatatlan feleségő vagy.

— Mari! Mi bajod megint? Mivel hozhatom helyre kedvedet?

hogy elviszük hozzá a bor, csinálja azt khóser, — fizessünk nekhi a butaság. Akhar magának egy nebengeschäft, mert khevesli a szípek³¹ az orthodox khilének, nem thod elig lechem³² enni abból a nagy güf³³. De üzmüsztt volt neki a chochme; — nekhünk van több szechel, — nem khüll nekhi csinálni a mi bor khóser; ha nekhi nem khóser, menjen oda, wo die würzel der butaság megtherem. Nem is a copflisok thorkába való a jo egri bor, hanem csak bor süpró-víz meg okwit³⁴; — mi nem fizethünk minden akhó khóserirt egy zohv keszef³⁵.

Vadj cshináljon a rebbe mogának egy jajin khóser³⁶ fabrik. ü legyen ott masgiach³⁷ balmlocho, ü dolgozzon ott mindent, van nekhi beheme gwüre³⁸ hozzá, akkhor lesz majd khóser bor, lesz sok széchar mlócho³⁹, oszt ü is ilhet mint a thübbi orthodox gainel⁴⁰.

Máskhor thübbet ír a te cháwer
Harschl Püchnöz.

Bizonyítvány.

Ezennel hitelesen és minden kétséget kizáróan bizonyítatik, miszerint Kemence Palya, szabadságharcunk fényesillaga letünésével, mint kaszinó-szolga, az oda drága ereklüként elhelyezett több rendbéli nemzeti színü zászlót, — nehogy valamiképen azokat a moly megegye, a rudakról lefejtven, a festőhöz vitte, hogy ahöz méltóan feketére befesse, s hogy ezen gyásznak külső benyomást kölcsönözzön, oda ajándékozta donyeszáinak szoknyára, kik ezért vele nem az öröm de az öröm poharat éjszakáról éjszakára itták.
A „Füllentő“ emberei.

Levelezés.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Mint az „Eger“ című helyi lapban olvassuk, van Eger városában egy ugynevezett szépészeti bizottság, melynek célja volna a város szépítése szempontjából minden utat módot megragadni, mely a város szépségét emelné, és mindent eltávolítani mi azt rutitana.

Fájdalom! ezen bizottság működéséről jót nem mondhatunk; ugyanis micsoda szépészeti bizottság az, mely a város legszebb pontján, a fő-utcán, mely pont minden idegennek, ki Egerbe jön, feltűnik, megtűri hogy istálló legyen; ugyanis:

31. fűtés. — 32. kenyér. — 33. test. — 34. pálinka. — 35. ezüst forint. — 36. kóser bor. — 37. felügyelő. — 38. marha erő. — 39. munkadíj. — 40. mulya.

— Utazzunk édes Karim!

— Készülj! holnapután megyünk Olaszországba.

Ezeket mondva Kari vette botját és kalapját s elsietett utazó-ruhákat és bőröndöket vásárolni.

Alig tevé be maga után az ajtót, megmozdult az ágytakaró s az ágyiruha tömkelegéből egy hadnagyocska tűnt elő.

Mindketten óriás kacajban törtek ki

— Palcsika!

— Mari!

— Utazunk!

— Mi ketten?

— Természetes!

— Hogy-hogy?

— Hát csak úgy, édesem, hogy a férjem jegyet váit Budapestig; te utánunk jössz s mi ketten elszökünk tőle.

— Mari! te lángész vagy.

*

Ez idő alatt Porondy Kari fejét levágva rohant az utcán s monologizált:

— Ez az asszony egy kőszívű szörnyeteg, egy második Xantippe, ki megkeresiti szívemet, ki engem bolonddá tett, pedig mindig okosan cselekedtem, csak akkor nem, midőn megházasod . . .

— Uram, megbolondult ön? — sipitá egy hang, de már későn . . . Kari bele szaladt a tojásos kofa kosarába, összevissza gázolván a tojásokat.

— Jézus Mária, szent József és Leokádia! — jajveszékelt a kofa, mig Kari zsebkendőjét vette elő izzadt homlokát megtörölnőd, aztán tárczájába nyult s két tizest vevén elő, oda nyomván azt a kárvalott kofának. Az összecsedült néptömeg

Az érseki palotának, mig a fő-utcán levő közép részét a legszebb park képezi, mely remek a maga nemében, addig ugyancsak a fő-utcán levő északi részét istálló foglalja el; meglepő, mikor egy épületen a „fény és árny“ szemlélhető. Ezen istálló pedig oly büzt áraszt, hogy nem hisszük, hogy kiállaná a szépészeti bizottság szaglálásra teremtett lyukas ormánya, ha arra járna, de úgy látszik, hogy a szépítést csak az agyagosban és a sánban művelik.

Azt hisszük, hogy ha egy küldöttség menne szeretett főpásztorunkhoz e tárgyban s az istállónak az épület bentebb eső részébe leendő eltávolítását kérelmeznél, nem találna siket fülekre azon egyénnél, ki megmutatta számtalanszor már, mennyire szívén hordja a város érdekét, kit a város — érdemei elismeréseül — diszpolgárrá is tett; — de különben már az épület maga is csinosítást kíván, mert azok a pókhálóval beszótt ócska, zsíros, piszkos zsaluk egyrészt s egy remek park másrészt, éppen úgy illenek össze, mint egy leány bálí toilletében és egy halas kofa egy képen photographirozva.

Többen.

Uzsorás szörnyek csarnoka.

VII.

H. B.

vagy

Rege a fabetyárról.

„Paraszt huncutsága és Isten irgalmassága soha meg nem szünik.“ Régi törzsgyökeres közmondás ez. Pláne, ha az a kordovány hasú, karórágó bugrist az ördög megajándékozza valami pénzzel, akkor beszélj vele!

Én és velem már sokan is láthattunk bizonyos bugrist, melynek pofája bizonyosan azon mintára van öntve, mely a pokol kapujára mint ornamentum van faragva a célből, hogy azon az elkárhozottak a pofájából kilógó foggantyúnál fogva maguk után behuzzák a pokol kapuját, melynél a „hagyjatok hátra minden reménységet“, megfagyasztó eszme megtestesül.

Ezen mondva csinált gaz irni és olvasni is tud. Irni embervérrel, olvasni kártya paklizással. Ezért már egyszer meglakolt, és pedig annyira, hogy szörös kalapján a szörme nagyon felborzadt, de még nem eléggé! Ha majd a nyaka csigájánál fogva Kozarek ott bocsájtja ki

s a tele pofával röhögő utcagyerekek még jobban fölingerlék. Örülten rohant tova.

Éppen akkor lépett szobájába, midőn neje Palcsikáját az almáriomba ugrasztotta s annak ajtaját hirtelen bevágá.

— Szent Isten! Kari! Mi lelt? Ki kent ugy be?

— Ki van az almáriomban? — morog Kari.

— Senki édesem, csak a „parget“ lábravalómat tettem be.

Dühösen rontott oda Kari s félig kirántva a butor ajtaját, megpillantá benne a hadnagyot; — de megijedve ennek kivont kardjától s fenyegető tekintetétől, hirtelen becsapta s izgatottan ült le.

— Igazad van! Bocsáss meg!

Mari sápadt arca kipirosodott; azt hívé, hogy Palcsija jól elrejtőzött a ruhák között.

Kari pedig mellére hajtá fejét s azon gondolkozott, hogyan szökjék meg nejétől.

— Marim! szólj a szakácsnénak, készítsen vacsorát!

Azután csengetett inasának.

— Tess! Prancs!

— Jancsi! itt van 10 forint, válts jegyet kettőnknek Budapestig, azután várj meg az indóháznál ma éjjel, de senkinek meg ne merd mondani, hogy utazunk.

— Igenis, kérem alásan!

— Mehetsz!

Ugyanazon éjjel Kari elszökött Maritól; Mari pedig Karitól.

(Folytatása következik.)

lelkét, a hol méltó irányba, a pokol felé irányítva, trágája kinyomúl, akkor lakolhat meg, de csak félig.

E szentségtelen uzsorás parázna parasztot várják már régóta a pokol ördögei, hogy régi kapu foggantyút tartó ornamentumaikat már onnan levehessék s mint egri uzsorás produxum potát, őt megillető helyére applicálhassák . . .
Üsse kő!

Nemezis.

Egy borzalmas éj.

— Megtörténhetett történet. —

Ezelőtt két évvel mint tanító voltam alkalmazva Csehország egy kis városában.

Fizetésem ép elegendő volt arra, hogy sült vagy főtt krumplival elégitsem ki sült vagy főtt húst óhajtó gyomrom kedőit.

Lévén fizetésem 120 frt és 3 méter-mázsa krumpli egy évre.

A kedves olvasó befogja látni, miszerint ily fizetés mellett, mely a megélhetésre kevés s a meghalásra sok volt, nem igen járhattam a krumpli pálinkájáról és bornak nevezett eczetéről híres „Rathskeller“ be.

Saját költségemen évente csak egyszer látogattam meg azt, és ezen egyszer születésnapom volt.

Tebát ezelőtt két évvel is ott ültem születésnapom előestéjén a vendéglőben, hogy néhány deczi borral felvidítsam magam s feledjem nyomorult életemet.

A vendéglőben Botos hentesmester s jó ismerősöm asztalánál foglaltam helyet, ki engem szívélyesen üdvözölve, születésnapomra minden szépet és jót kívánt.

Megköszöntem.

Körülbelül egy fél óra hosszat ültünk már a vendéglőben, mialatt én tudományosan fejtegettem Botos előtt a burgonya víz, liszt és keményítő-tartalmát, míg egyszerre Botos félbeszakítva beszédem fonalát, azzal áll elő, hogy

— Czudar esős idő van odakünn.

Ezt hallva, pompás eszme villant fel agyamban, nagy kedvet éreztem magamban egy kis ingyen-sonkára szert tehetni.

— Botos ur, — mondtam, — hiszi-e, hogy én daczára a czudar időnek éjjel tizenkét órakor kimenni merészelek a temetőbe s megkopogtatom a halottsházat?

— Hiszi az ördög, — válaszolá Botos.

— Tanítóktól egyáltalában nem tételezek fel ennyi bátorságot.

— Nem hiszi? No hát fogadjunk!

— Fogadjunk!

— Mibe?

— Tíz forintba!

— Tudja mit, Botos ur, — mondtam, — nehéz dolog pénzben fogadni, ha nincs, de proponálom, ha a fogadást megnyerem ad ön nekem egy szép főtt sonkát.

— Áll! S hogy biztos legyek miszerint csakugyan megkopogtatja a csontházat, magam is elmegeyek.

— Jól van!

Épen midőn tervemet kiviendő, felkelni akartunk, belép Fontos rendőrbiztos két rendőrszolgával és miután néhány pohár pálinkával magukat felüditék, titokzatosan beszélé el nekünk Fontos,

hogy két megszökött rablógyilkos nyomára akadt s valószínűleg még az éjjel fogja őket buvhelyükön, melyet felfedezni vélt, melegében megcsipni

A rendőrök alig távoztak, midőn mi is elhagytuk a vendéglőt, hogy vállalatomat, melyre könnyelműségem csábitott, bevégezsem.

Az éj koromsötét volt, és a zuhogó eső nem volt épen olyan, hogy helyzetünket javítsa. Mindehez pedig a két rablógyilkost nem tudtam a fejből kivenni, miért is Botosnak előterjesztém, hogy vállalatunkat halassz k el más éjjelre.

Botos azonban konokul a mai éjszaka mellett volt, s miután a sonkát nem szerettem volna elveszteni, sorsomon meg kelle nyugodnom

Nem sokára elhagytuk a várost s a soha el nem zárt temető sírjai közt botlottunk a még messze fekvő csontház felé.

Midőn még vagy háromszáz lépésnyire voltunk a halottkamrától, azt mondá Botos:

— Én itt majd önre várni fogok, menj egyedül a kamrához s üssön oly nagyot annak ajtajára, hogy azt meghallhassam.

— Oh nem, kedves barátom, — mondtam, — vagy kegyed is velem jön, vagy nem áll a fogadás.

Tovább csoszogtunk tebát, mialatt Botos kabátját erősen tartám, míg a deszkaházhoz érkeztünk. Oda érve, nagyot üték öklömmel az ajtóra.

Ezen pillanatban nagy zajjal nyílt fel az ajtó és három sötét alak karcsuhintva rohant reánk, kik ijedtünkben rögtön hátraestünk.

— Hurrah! megcsiptük őket! — hallottuk Fontost kiáltani, ki bizonyára minket vélt a két gyilkosnak s mielőtt két perc eltelt volna, befogtak bennünket.

(Folytatása következik.)

A „Füllentő“ hirei.

☉ Ha valaki éretlen gyümölcsöt, vagy jó szagu halat vásárolni kíván, az csak Egerbe jöjjön, a hol feltalálja.

☉ A lövöldében májális lévén, mely alkalommal a zene és táncrendező, a ki a városnál kicsiny, de simpla gögösségénél fogva magát tekintélyes hivatalnoknak tartó egyéniség, rettentő nagyot kívánván hangsúlyozni, a cigány-zeneszerekhez ekként szólta vala: „Huzdd el nekem azt a nótát „Csipd meg bogár“ című friss csárdást mint hallgató darabot.“ A cigány sereg össze nézett, mert hallgatva nótát még nem játszott. Bizony sok bogara van a világnak.

— Egerben már felesleges a lámpa, mert egy társulat bebizonyította, hogy éjjel a „Dobóbul“ szembeötve is megtalálja az igazságot. A ki nem hiszi, az írassa be magát Nyétebes elnöknel, a hol bővebb felvilágosítás adatik. Díjtétel 1 fttől feljebb! — Jó mulatást!

☉ Örömmel vesszük tudomásul a józanul gondolkodó házi urak ama messze kiható legújabb határozatát, hogy mindazon zsidók kik orthodoxok, és fülük mellett srófhajat viselnek, és németül hebegnek, a házából kitiltatni fognak. Igen helyesen, csakis így mehetünk valamire. Bárcsak minden magyar ember így gondolkodnék!

☉ Az orthodox zsidók párosult szemtelenséggel Eger városát szent zsidó városá akarják átalakítani s az utcákat dróttal körülhálózni a talmud szerint, olyképen ha ez megengedtetnék, akkor, mert a drótnak oly szent erő adatik, hogy általa az a buta zsidó még az Istent is kiére játszhatja, s csalhat és tehet mindent a gy nélkül, hogy ezért a Jehova őt kérdőre vonhatná vagy megbüntethetné. Mi ugyan hisszük, — ha bölcsseink erre az en-ak gedélyt megadnák, — ezen drót azonban szemtelen vándorló toladók által csak a felmagasztaltatására fog emeltetni!

☉ Ismét a búzaszenzálok. Ezek a vérszopó piócák újabb fogását a csalási rendszernek találták fel. T. Ferenc szent-istváni lakos földmives előadja, hogy azok paraszt asszonyokat fogadnak fel a buza bevásárlására és megelőpénzésre, nem több mint 10 vagy 20 krral. Midőn ez megtörtént, oda vezetik a zsidóhoz, a ki, midőn a megalkudott buzát megmérte volna, azt mondja a szegény földmivesnek: „Hallja khend, én 10 ft 60 krt nem adhatok a buzáért, csak 10 ftot, mert 60 krral már a buza ára alábbszállt.“ — Mittevő legyen most a szegény ember, a kinek a vállait annyi teher nyomja; hogysen bíraskodjék és Pontiusból Pilatushoz menjen, inkább vesszen a 60 krja és ott hagyja. Ilyen tehát az a gaz nátió! Csodálkozunk hogy erre a csalásra az egri parasztasszonyok is kezet nyujtanak. Mikor lesz már itt piaci rend?

☉ Van itt egynehány bumszti kávéház, a hol semmiféle hirdap sem található. Elvárjuk ezen bumsztikba járó magyaroktól, hogy ha jókedvükben magukat kipiócáztatják, — legalább arra birják nevezettek, hogy ne csak kaszirnót, de lapokat is hordassanak. Ezuttal megkíméljük őket.

— Az a bizonyos „szerb tövis“ még jobban hengeg és annyira kihívó, hogy nem átkodik az utcán fenhargon bizonyos pimasz megjegyzésekkel illetni a mellette elmenőt. Ugy látszik, azt kívánja, hogy lelebbentsük róla a lepelt, — mert higgye el, minket a pincérek még nem vetköztettek le mint az ipsét Vásárhelyen stb. stb. Még egyszer figyelmeztetjük, hogy mentől előbb pusztuljon!

Szerkesztői sugások.

Z. G. úrnak a kérést postára teszem. A folytatást várom. — S. V. úrnak. Mi oka lehet hallgatásának? Csak nem bánta meg? — Sz. P. úrnak hasonlóképen szól interpellációm. — N. L. barátomnak Kapuvárott. Ha a fogad 3 hétig még nem szűnt fájni, akkor húzsd ki a mellette valót; s ez annyira meg fog ijedni, hogy fájdalom megszűnik. Vagy pedig ajánlom az ottani uzsorásokat, a kiknek ha kelepcejükbe kerülél, a fogfájás hasonlóképen abban marad.

☛ Teljes számu példányok még megrendelhetők. Egyes számok Egerben Rónay és Bartmann urak kereskedésében, Budapesten több szivartózdében kaphatók.